

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver

 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

Britta och silver

Saga

Britta och Silver

Copyright © 1966, 2018 Lisbeth Pahnke och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711520697

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Den första snön

”Hej!” ropade jag och hoppade av cykeln utanför det lilla stallet i Gransjö en kylig söndagsförmiddag i mitten av november. Jag fann min vän Eva Lena i fullt uppror över Silver, som under nattens mörka timmar hade slitit sig och rumsterat om i stallet som en liten vilde.

”Och när jag kom ut hit i morse mötte han mig i dörren med ryktskrapan mellan tänderna”, berättade hon. ”Du milde, så han hade stökat till! Jag har hållit på hela morgonen med att städa upp efter honom!”

Jag skrattade. Det var roligt att vara där igen. Hos ponnyerna i Gransjö hände det alltid någonting. Jag trivdes där i stallet, det var så litet och mysigt, bara två små spiltor. I den ena stod Eva Lenas kolsvarta gotlandsruss Lilleman, en rund och robust liten krabat med stadiga påkar till ben och en väldig svart kalufs som envist motstod alla försök med rotborsten. Under den burriga pannluggen lyste två pigga retsamma ögon. Lillemans granne i den andra lilla spiltan var en livlig unghingst, vackrare än någon annan ponny jag sett. Allt hos honom tydde på ädelt blod, från det lilla arabliknande huvudet till den högt ansatta svansen. Ponnyns namn var Silver och han var en härligt mörk gråskimmel. I pannan hade han en vit skjuten stjärn som sträckte sig i en smal spets ända ner mot den ena näsborren. Silver var bara ett och ett halvt år gammal och naturligtvis varken riden eller körd. Eva Lenas farfar, som varit hästhandlare en gång i tiden, hade köpt den lilla Welsh-hingsten som fölunge. Jag var säker på att han skulle bli en underbar ridhäst om ett par år, snabb, livlig och

framåt, pigg på allt. Jag brukade drömma mig framåt i tiden och skötte om Silver som om han vore min, fast jag visste att jag antagligen aldrig skulle få någon egen häst över huvud taget, och i vilket fall som helst säkert inte Silver, som var yr och vild och gjorde tusen tokiga saker i ungdomligt oförstånd.

Vi började rykta. Både Lilleman och Silver hade fått sin vinterpäls nu, så de var ganska långhåriga, och vi hade en ordentlig dust med dem, medan vi som vanligt höll språklådan igång. Jag var ju tvungen att berätta allt om Ridklubbens Hubertusjakt ¹, som jag varit lycklig nog att få delta i på min favorithäst i ridskolan, den stora brunsvarta Rinaldo, och Eva Lena talade om hur hon och ponnyerna haft det, sedan jag var där sist.

”Det är inte hälften så kul att hålla på, när inte du är här, Britta”, sa hon.

”Nej, det förstår jag”, retades jag. ”Då måste du ju sköta om båda hästarna.”

”Du, vill du gå ut och se efter om det regnar, eller om vi kan ta ut dem nu”, sa hon och slog stövet ur ryktskrapan en sista gång. ”Det såg så mulet ut nyss.”

Jag släntrade ut genom stalldörren – och vad fick jag se! stora vita flingor som sakta dalade ner mot den redan snöklädda marken!

”Eva Lena, det snöar!”

Vi stod en stund i stalldörren alldeles stilla och bara såg hur de mjuka flingorna föll allt tätare och förändrade hela landskapet, lyste upp det på ett varmt och ombonat vis.

”Hästarna!” sa vi båda på samma gång. ”Silver och Lilleman måste också få uppleva den första snön!”

Jag stövlade in i stallet igen för att ta ut Silver. Han förstod på en gång vad det var frågan om och slängde ivrigt med huvudet så att jag nästan inte kunde få upp knuten på grimskäftet.

”Stå stilla, din rackare!” smågrälade jag, ”och trampa mig inte på tårna nu” tillade jag när jag vände honom i spiltan.

Silver tvärstannade i dörröppningen och blinkade förvånat mot allt det vita. Han andades in den friska luften i ett djupt andetag och tog ett stort skutt ut på stallplanen. Där stod han i snön med stela ben och blåste förvirrad. Så tog han några trippande steg framåt, som om han var rädd att allt det där vita och kalla inte skulle hålla att trampa på. Snart blev han djärvare, böjde ner huvudet och nosade på snön. Några snöflingor virvlade upp och kittlade honom i näsborrarna, och han fnös och började skrapa med framhovarna och virvlade upp mer snö. Hans ögon fick ett förtjust uttryck, han la sig ner och rullade sig, fick snö i öronen, i ögonen och i näsborrarna, flög upp och frustade och fnös och gnäggade, la sig ner och rullade igen. Eva Lena och jag brast i skratt.

Vi tog ut Lilleman också, och hans ögon lyste piggt, när han betydligt mer självsäkert än Silver klev ut på gården. Han nöjde sig med att skrapa lite med framhovarna och lägga sig och tumla runt en gång från vänster till höger och en gång från höger till vänster. Vi tog hästarna med på en lång promenad uppåt Gransjöskogarna. Lilleman travade muntert, och Silver dansade fram så att nysnön yrde om hovarna.

Tre kilometer från Gransjö, i utkanten av stan, låg ridhuset. Det var gammalt och ganska fallfärdigt, men vi som gick och red där, brydde oss knappast om sådana bagateller som att det regnade in genom taket ibland, eller att det bara fanns en stol på läktaren. För oss var hästarna det viktigaste - hästarna och kamraterna, ja, det som skapade den hemtrevliga atmosfären. Mest betydde nog farbror Magnus förstås, avhållen ridlärare och dessutom berömd

tävlingsryttare, både i Sverige och utomlands, med sina hopphästar Don Dinero och Djinn.

Jag hade ridit ihop med samma kamrater i ett par år nu, och vi brukade ha en massa kul tillsammans. Särskilt Gunnel och Lasse och Helena och jag. Gunnel var farbror Magnus dotter, äldst i gänget och också den av oss som red bäst. Hon hade egen häst förstås, ett fint litet brunt sto som hette Truska och hade vita sockor på bakbenen. Lasse var lång och mörk och sjutton år. Han red också väldigt bra, helst på den vackra fuxen Mister. Helena var ett år yngre än jag, tretton år, och hon var lycklig nog att ha egen häst. Fia-Lisa hette den, ett riktigt litet bustroll med en lustig ståndman som stod åt alla håll. Fia-Lisa slängde av alla så fort hon hann. Helena också, men Helena bara skrattade.

I vår grupp red också Marita och Anna, de brukar för det mesta ha Rex och Fuxen. Rex var en gammal stelbent krake, och ingen fattade varför Marita gillade honom. Fuxen däremot var hög och elegant och passade Anna precis, hon var också ganska "hög" av sig, och eleganta ridkläder hade hon också. Vi gillade inte Anna något vidare.

Jag red helst Rinaldo, en kraftig brunsvart häst, mjuk i galoppen och härlig att hoppa med, livlig men lydig, en idealhäst. Farbror Magnus brukade säga att en god ryttare bör klara av alla slags hästar. Han visste förstås att vi hade våra favorithästar, men han var inte så värst förtjust över att vi ville rida samma hästar varje gång. Han sa att vi fick större erfarenhet av ridning och hästar om vi prövade på lite olika hästar, och det hade han förstås alldeles rätt i, och han tyckte att jag borde rida några andra hästar än Rinaldo, och en torsdag gav han mig fuxen som lektionshäst, något som jag protesterade vilt emot tyst för mig själv, särskilt som jag såg att Anna fick rida Rinaldo. Fuxen var alltför hög för mig med mina korta ben, och uppflugen på hans rygg kände jag mig ganska bortkommen.